

Schaduw over
Hardenberg
Een Afrekening?

Jan Veenstra

Schaduw over
Hardenberg
Een Afrekening?

Jan Veenstra

Schrijver: Jan Veenstra
Coverontwerp: Jan Veenstra
ISBN: 9789403769844
© Jan Veenstra

Disclaimer – Fictief Verhaal

Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen in "**Schaduw over Hardenberg – Een Afrekening?**" zijn volledig fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen, locaties of werkelijke gebeurtenissen berust op louter toeval. Dit boek is een product van de verbeelding van de auteur en dient uitsluitend als fictief leesmateriaal.

Geniet van het verhaal, maar onthoud: niets is wat het lijkt!

Pijn... pijn... wazig... een onscherp silhouet... vervaagt... een val... pijn... niets. En toen werd het stil.

Verderop demonteert een man in stilte zijn geweer. Zorgvuldig bergt hij het op, loopt rustig naar een auto en plaatst de tas in de kofferbak. Alsof er niets aan de hand is, stapt hij in, start de motor en rijdt weg.

Een telefoon rinkelt. Meerdere keren. Dan weer stilte.

Op de oprit van een moderne villa stopt een auto met piepende remmen. Een vrouw springt eruit, rent naar de voordeur en roept: "John?" Geen antwoord. Ze stormt het huis binnen, gaat van kamer naar kamer. Niets. De deur naar het terras staat open. Ze roept opnieuw terwijl ze naar buiten loopt. Dan ziet ze de verbogen omheining. Haar hartslag versnelt. Als ze dichterbij komt, kijkt ze over de rand en ziet, meters lager, het roerloze lichaam van John.

Ze zakt op haar knieën neer, haar ogen groot van ongeloof. Minuten verstrijken in verstilde shock. Dan pakt ze met trillende handen haar telefoon en belt 112. "Alarmcentrale, wilt u ambulance, brandweer of politie?" "Politie," antwoordt de vrouw met een schorre stem. "Welke plaats?" "Hardenberg." "Blijft u aan de lijn, ik verbind u door."

Een korte stilte, dan: "Politie Hardenberg, wat is er aan de hand?" Met gebroken stem doet de vrouw haar verhaal. "Ik stuur direct een eenheid naar u toe," zegt de centralist. "Blijft u aan de lijn tot de collega's bij u zijn. Loopt u gevaar?" "Ik denk het niet..." "Bent u alleen?" "Ja."

Plots spitst ze haar oren. In de verte klinken sirenes. "Ik hoor de politie," zegt ze. "Dat zijn waarschijnlijk mijn collega's," bevestigt de centralist. "Blijf rustig." Voetstappen naderen, dan een stem: "Politie!" "Ik hoor ze," fluistert de vrouw. "Begrijpelijk," zegt de centralist. "Mijn collega's bevestigen dat ze ter plaatse zijn. Ik draag u aan hen over. U heeft het goed gedaan. Sterkte." Een klik. De lijn verbreekt. Op het politiebureau wordt de melding op zondag 16 maart 2025 om 09:41 geregistreerd. Direct wordt een patrouille gestuurd en rechercheur Maatman op de hoogte gebracht.

Rechercheur Albert Maatman, 64 jaar oud en al 35 jaar verbonden aan Bureau Hardenberg, basisteam Vechtdal, Politie Eenheid Oost-Nederland, haast zich naar de plaats delict. Bij aankomst ziet hij dat het gebied zorgvuldig is afgezet. Forensische specialisten stellen sporen veilig, terwijl de forensisch arts bezig is met het lichaam.

Maatman knikt naar de arts. "Jaap." De arts kijkt op en groet terug. "Albert." Hij gebaart naar het lichaam. "Schoten van afstand, groot kaliber. drie keer geraakt, hier, daar en hier." Hij wijst de inslagen aan. "Daarna over de reling van het balkon gevallen. Vermoedelijk al dood voordat hij de grond raakte, maar verder onderzoek zal dat uitwijzen." "Oké, handel het maar af. Ik zie je rapport wel," antwoordt Maatman. "Komt goed," zegt Jaap, en hij richt zich weer op zijn werk.

De jonge brigadier Leo de Wilde stapt naar binnen, zijn schoenen kraken op het laminaat. Hij werpt een blik naar boven, naar de openstaande deur van het balkon. Naast hem noteert een forensisch specialist de laatste meetpunten. "En de telefoon?" vraagt Leo. "Gevonden op het balkon," antwoordt een collega. "Laatst gebelde nummer: Juliëtte Jonk. Er is vier keer geprobeerd."

Bij de afzetting heeft zich inmiddels een groep ramptoeeristen verzameld, waaronder enkele verslaggevers. Zodra ze Maatman zien, bestormen ze hem met vragen. "Het onderzoek loopt," zegt hij rustig, zijn standaardantwoord. "Ik kan hier nog niets over vertellen."

Een jonge man achter de verslaggevers roept: "Gaat het hier om een afrekening in het criminele circuit? John van de Vechteis niet bepaald een kleine jongen." Maatman richt zijn blik op de spreker en wenkt hem dichterbij. "Wie bent u?" "Rick Zwiers," antwoordt de man. "Verslaggever voor *Hardenberg- Dichtbij*." Maatman trekt een wenkbrauw op en mompelt: "Ah, het plaatselijk sufferdje..."

Zondag: dag 1 van de moord

Op de terugweg van de plaats delict mompelt Rick Zwiers: “Het plaatselijk sufferdje... Wat een rotopmerking.” Hij schudt zijn hoofd. “Je kan me wat.” Geërgerd trapt hij het gaspedaal in, maar even later stopt hij abrupt. Met een zucht draait hij om en rijdt terug richting de plaats delict, via de wijk Marslanden richting Collendoorn.

Rick Zwiers, 29 jaar, heeft zijn opleiding journalistiek in Zwolle gevolgd. Na zijn afstuderen deed hij losse klussen voor verschillende media, totdat hij in contact kwam met *Hardenberg- Dichtbij*, een kleine maar ambitieuze krant. Daar kreeg hij een vaste baan en de kans om zich volledig te ontplooien. Zijn grote droom is ooit voor een landelijk dagblad te werken, maar voorlopig voelt hij zich prima thuis in Hardenberg, samen met zijn vriendin Annelie en hun hond met de toepasselijke naam Hond.

Rick is inmiddels weer terug in de buurt van de plaats delict, ditmaal vanuit de richting Collendoorn, nabij het Collendoornerdijkbos. Hij parkeert zijn auto in een inham bij een wandelpad, vlak naast een hek met een bordje *Verboden toegang*. Terwijl hij in de richting van de plaats delict kijkt, valt zijn oog op een smalle, lange strook begroeiing die die kant op loopt.

Achter hem hoort hij geritsel. Wanneer hij zich omdraait, ziet hij een oude man naderen met een aangelijnde hond. “Ja,” zegt de man, die duidelijk graag een praatje maakt. In het dialect vervolgt hij: “Daor.” Hij wijst in de richting waar Rick zojuist nog naar keek. “Daor is vanmiddag een moord gepleegd.” “Heeft u iets gezien of gehoord?” vraagt Rick.

De man schudt zijn hoofd. “Nee, dat heb ik de politie ook al gezegd. Ik was daar niet. Ik was hier in het bos aan het wandelen met de hond.” “Ook hier heeft u niets gezien?” vraagt Rick door. De man zwijgt even en zegt dan: “Hier stôn wal een auto. En een stukke verderop nog ene.” “Waar precies?” “Daor,” zegt de man, wijzend naar de plek waar Rick’s auto geparkeerd staat. “Dat is mijn auto,” antwoordt Rick. De man knikt. “Nou, op precies dezelfde stee stôn eerst een zwatte. an de achterkant kort an e’re den. En daor verderop nog ene.” “Ook zwart?”

vraagt Rick. "Nee, een rooie!!" antwoordt de man. "Die stond er al eerder, ja. Dat weet ik zeker." "Wat voor soort auto was het?" "Ja, zeg ik toch? Een rooie." De man haalt zijn schouders op. "Nou, goed gaan." Hij draait zich om en wil weglopen. "Hoe heet u?" roept Rick hem na. "Mans," zegt de man zonder te stoppen.

Rick wilde nog roepen: "*En hoe verder?*", maar op dat moment komt een vrouw van een oprit af. Ze haalt een lege container van de straat en lijkt het laatste deel van het gesprek te hebben opgevangen.

"Dat was Mans van Loozen," zegt ze spontaan. "Zijn echte achternaam weet ik niet. Hij komt oorspronkelijk uit Loozen en woont hierachter in een seniorencomplex. Mans loopt hier dagelijks, vaak meerdere keren per dag. Hij is een beetje de weg kwijt, maar we letten met z'n allen op hem. De hond weet gelukkig feilloos de weg."

Na het korte gesprek wil Rick terug naar zijn auto lopen, maar dan ziet hij uit de strook begroeiing aan de overkant van de straat een agent tevoorschijn komen. Even later volgt rechercheur Maatman. Zodra Maatman Rick opmerkt, roept hij direct: "Rick Zwiers! Wat doe jij hier?"

Rick aarzelt een fractie van een seconde, weegt af wat hij wel en niet moet zeggen en antwoordt dan: "Het leek me logisch om hier even te kijken. Het is niet aannemelijk dat iemand ongezien wegkomt na een moord als je je door de wirwar van straten in deze wijk moet manoeuvreren." "Oh ja?" Maatman trekt een wenkbrauw op.

"Ja," antwoordt Rick, maar kaatst meteen een vraag terug: "Zijn er al vorderingen?"

Maatmans gezicht kleurt rood, maar voordat hij iets kan zeggen, verschijnt een tweede agent uit de begroeiing. "Rechercheur! We hebben twee hulzen gevonden!" roept de agent. Rick ziet de man bleek wegtrekken wanneer hij beseft dat hij zojuist in aanwezigheid van een journalist iets cruciaals heeft geroepen.

Maatman zucht, draait zich om weg te lopen, maar stopt dan en kijkt Rick strak aan.

"Geen woord hierover," zegt hij dreigend. "Anders pak ik je op voor belemmering van de rechtsgang." "Duidelijk? duidelijk," antwoordt Rick. Op de nieuwssite van *Hardenberg- Dichtbij* verschijnt onderstaand bericht, dat al snel wordt overgenomen door de landelijke media.

Moord in villawijk Hardenberg: politie onderzoekt sporen

HARDENBERG – De politie is een onderzoek gestart naar een dodelijk schietincident dat gistermiddag plaatsvond in een villawijk in Hardenberg. Een man werd dood aangetroffen onderaan het terras van zijn woning. Forensische experts hebben ter plaatse sporen veiliggesteld en het onderzoek loopt volop.

Volgens eerste bevindingen is het slachtoffer door schoten van een vuurwapen om het leven gekomen. Rechercheur Albert Maatman, die de leiding heeft over het onderzoek, liet nog weinig los over de zaak. Wel bevestigt de politie dat er inmiddels hulzen zijn veiliggesteld en dat er gezocht wordt naar camerabeelden en getuigen.

Een buurtbewoner die anoniem wil blijven, meldt dat er rond het tijdstip van de moord meerdere auto's in de omgeving zijn gezien. Of dit verband houdt met het misdrijf is nog niet bekend.

De politie roept getuigen op zich te melden. Heeft u iets verdachts gezien in de omgeving van de Marslanden en Collendoorn? Neem dan contact op met de politie via 0900-8844 of anoniem via 0800-7000.

Rick Zwiers, Hardenberg- Dichtbij

Maandag: dag 2 na de moord

De volgende ochtend op het politiebureau stapt Albert Maatman de afdeling binnen met een gezicht zo donker dat medewerkers het liefst onder hun bureau zouden kruipen. Hij richt zich tot een van hen: "Bel die verdomde journalist op. Hoe heet hij ook alweer? Rick? "Rick Zwiers, meneer," antwoordt de medewerker. "Bel hem en laat hem hier komen. "Jawel, meneer."

Op dat moment komt er een melding binnen van een brand in de Marslanden. "Welk huis?" vraagt Maatman, terwijl een onheilspellend gevoel zich van hem meester maakt. "Hetzelfde huis als gisteren, waar die moord heeft plaatsgevonden. "Meekomen," zegt Maatman tegen een agent. "En Rick Zwiers?" roept de medewerker hen achterna. "Later!" roept Maatman terug terwijl hij de deur uitstormt.

Op de redactie van *Hardenberg- Dichtbij* komt ook een melding binnen over de brand. "Waar is Rick?" roept Jos Veurink, de eindredacteur." Ik zag hem net nog," antwoordt een van de typistes. Ze staat op om te zoeken en treft Rick even later in de gang. "Jos zoekt je," zegt ze. Wanneer Rick de redactiekamer binnenstapt, vertelt Jos hem over de brand." Ga er maar heen. Ik stuur ook een fotograaf."

Bij aankomst ziet Rick het meteen: dit pand is niet meer te redden. Een woordvoerder van de brandweer bevestigt dat ze het gecontroleerd laten uitbranden en zich richten op het beschermen van de naastgelegen panden. Dan hoort Rick een bekende stem. "Rick Zwiers!"

Hij draait zich om. "Dag meneer Maatman." "Welke deel van 'geen woord hierover' heb je niet begrepen? Ik was toch duidelijk?" "Ja, u was duidelijk," antwoordt Rick, "maar het is mijn beroep om verslag te doen."

"Hoe kom je aan die informatie over de twee auto's?" vraagt Maatman. "Over bronnen doe ik geen mededelingen, meneer Maatman." "Maar ondanks dat je beloofde niets te schrijven, zet je toch een stuk in de krant?" "Ik heb geen belofte gedaan. Ik zei alleen dat hetgeen u had gezegd mij duidelijk was." Maatman murmelt binnensmonds iets

onverstaanbaars, maar schakelt dan over op een andere aanpak." Kun je mij aanwijzen waar die auto's stonden?" vraagt hij, deze keer op een aanmerkelijk vriendelijkere toon. "Ja," zegt Rick, "maar dan moeten we buitenom, naar het Collendoornerdijkbos." "Nee," zegt Maatman. "Kom mee."

Ze lopen naar de lange strook begroeiing, die met linten is afgezet. Ze kruipen eronderdoor en begeven zich richting de Collendoornerdijk. Zodra ze aankomen, loopt Rick direct naar de plek waar hij zijn eigen auto had geparkeerd. "Hier stond de eerste auto," zegt hij. "En daar iets verderop de tweede."

Maatman pakt zijn telefoon en belt. "Gelijk hierheen komen en sporen veiligstellen. "Terwijl ze teruglopen naar de eerste plek, komt een oude man met een hond uit het bos." Mans," groet Maatman.

Mans kijkt even rond, alsof hij zoekt naar een bekende. Dan valt zijn blik op Rick. "Bin ie hier ok alweer?" vraagt hij. "Ja," antwoordt Rick, die zich inmiddels realiseert dat het vrijgeven van zijn bron geen enkel verschil meer maakt. Maatman vraagt Mans naar de twee auto's. "Dat ek al zegt," bromt Mans. "Die rooie was er vanmorgen ook." "Max Verstappen," mompelt Mans en ok een zwatte. "Goed gaon," en Mans loopt verder." Die man is het spoor helemaal bijster," zegt Maatman.

Rick hoort hem niet. In gedachten verzonken loopt hij achter de rechercheur aan. Terwijl forensische specialisten aan het werk gaan, meldt een van hen: "Bij de eerste auto is geen duidelijke sporenanalyse mogelijk, te veel verstoorde afdrukken. Maar bij de tweede auto hebben we een duidelijke afdruk. Dure banden, vermoedelijk *P Zero* van Pirelli." "Sportwagen?" vraagt Rick. "Vermoedelijk," bevestigt de specialist.

Terwijl ze teruglopen, draait Maatman zich naar Rick. "Vermeld in je artikel dat de politie op zoek is naar tips over een rode sportwagen, maar noem het bandentype niet." "Dat wil ik wel beloven," zegt Rick met een lichte grijns. Ook deze keer op de nieuwssite van *Hardenberg Dichtbij* verschijnt onderstaand bericht, wat ook gelijk wordt overgenomen door de landelijke media.

Brand verwoest woning van slachtoffer moordzaak Marslanden

Hardenberg – In de vroege ochtenduren heeft een felle brand een woning in de Marslanden volledig in de as gelegd. Het gaat om hetzelfde huis waar gistermiddag een man werd doodgeschoten. De brandweer liet het pand gecontroleerd uitbranden om overslag naar andere woningen te voorkomen. Volgens een woordvoerder van de brandweer was er bij aankomst al geen redden meer aan. "Het vuur greep razendsnel om zich heen. Onze prioriteit lag bij het beschermen van de omliggende panden." Over de oorzaak van de brand kon de brandweer nog geen uitspraken doen, maar brandstichting wordt niet uitgesloten.

Opvallend is dat de politie intensief onderzoek doet naar mogelijke verbanden tussen de moord en de brand. Rechercheur Albert Maatman, die ook betrokken is bij het moordonderzoek, bevestigde dat er extra forensisch onderzoek wordt verricht.

Zoektocht naar rode sportwagen

Uit politieonderzoek is inmiddels gebleken dat er kort voor de moord twee auto's in de buurt van het plaats delict zijn gezien. Een van deze voertuigen zou een rode sportwagen betreffen. De politie roept getuigen op die meer informatie hebben over deze auto of de inzittenden. Een buurtbewoner verklaarde tegenover *Hardenberg-Dichtbij* dat hij eerder op de dag een rode auto in de omgeving had gezien. "Ik weet zeker dat die er 's ochtends al stond," aldus de man.

De politie vraagt mensen met camerabeelden uit de omgeving, zoals deurbelcamera's of dashcams, om deze te delen met de recherche. "Elke tip kan het onderzoek verder helpen," aldus een politiewoordvoerder.

De gebeurtenissen in de Marslanden houden de stad in hun greep. Met een brute moord en een verdachte brand binnen 24 uur rijzen er veel vragen. *Hardenberg-Dichtbij* blijft de ontwikkelingen op de voet volgen.

John van der Vechte (48)

John is het type man dat meteen opvalt wanneer hij ergens binnenkomt. Niet alleen door zijn verzorgde uiterlijk—maatpakken, designhorloges, gepoetste schoenen—maar ook door zijn zelfverzekerde, bijna nonchalante houding. Hij is charmant, joviaal, weet altijd een grapje te maken, maar blijft tegelijk een raadselachtig figuur. Zijn glimlach is ontwapenend, maar zijn ogen lijken altijd net iets te scherp, alsof ze voortdurend een rekensom maken die jij nog niet eens ziet aankomen.

Hij beweert "handelaar" te zijn, maar dat woord dekt vermoedelijk slechts een deel van de lading. Luxe reizen, dure auto's, net iets te veel telefoons, en altijd een stapje voor op de fiscus of concurrentie—het voedt de geruchten dat zijn handel niet alleen maar legaal of doorsnee is. Misschien witwasconstructies? Kunst? Crypto? Niemand weet het zeker. Maar wat iedereen wél weet: geef John een financieel probleem, en hij lost het sneller op dan Excel zelf. Hij is geliefd én gevreesd in de kringen waarin hij zich begeeft. Een man met connecties, een geheugen als een kluis, en een glimlach als camouflage.

Juliëtte Jonk (30)

Juliëtte is een verschijning—stijlvol, zelfverzekerd en altijd perfect opgemaakt. Ze heeft die natuurlijke flair waardoor mensen hun hoofd omdraaien, maar straalt tegelijk iets kwetsbaars uit. Ze leeft in de wereld van John, maar lijkt er toch een tikje buiten te staan. Alsof ze meedoet aan een spel waarvan ze niet alle regels kent, of liever niet wil kennen.

Ze is dol op mode, luxe, en het goede leven. Haar Instagram-feed is een aaneenschakeling van strandfoto's, modeshows, latte's met hartjes en mysterieuze bijschriften. Toch merk je aan haar dat er meer zit dan alleen uiterlijk vertoon—af en toe een blik, een opmerking, of dat giecheltje als iemand iets dubbelzinnigs zegt over John. Dan zie je: ze weet meer dan ze laat merken, maar speelt het spel met overtuiging. Over John spreekt ze met bewondering, maar ook met een zekere afstand.

Alsof ze weet dat hij haar beschermt tegen dingen die ze liever niet hoeft te weten. Samen vormen ze een opvallend duo. Glamoureuus, mysterieus en perfect voor de roddelbladen—maar onder die glanzende oppervlakte lijkt een spannend verhaal te schuilen, vol geheimen, slimme deals en misschien wel een tikkeltje gevaar.

Cindy van Dijk (33)

Cindy is een mooie, goed verzorgde vrouw — gedistingeerd, met lang blond haar en een opvallende, charmante lach. Maar achter die glimlach schuilt iets ongrijpbaars. Er is een grens die je bij haar niet moet overschrijden; iets aan haar uitstraling zegt onmiskenbaar: tot hier en niet verder.

Als zakenpartner van John van de Vechte stond ze haar mannetje. Een echte zakenvrouw, scherp, doortastend en met een netwerk dat reikt tot ver over de landsgrenzen. Ze weet hoe ze invloed moet uitoefenen, wanneer ze moet toeslaan — en wanneer ze moet zwijgen.

Rond Cindy hangt een zweem van mysterie. Alsof er altijd meer schuilt achter wat ze laat zien. Ze leeft stijlvol en omringt zich graag met luxe. Haar voorkeur voor dure auto's is geen kwestie van uiterlijk vertoon, maar van controle en kracht — precies zoals zij haar leven leidt.

Toch is ze niet onfeilbaar. Soms maakt Cindy ondoordachte keuzes, ingegeven door impuls of emotie, en brengt ze zichzelf in de problemen. Maar op de een of andere manier weet ze er altijd weer uit te komen. Sluw, charmant of gewoon meedogenloos — Cindy landt altijd op haar voeten.

15 dagen voor de moord op John van de Vechte.

John rijdt in zijn Tesla Model X, het stille zoemen van de elektromotor nauwelijks hoorbaar in het interieur. De wagen is uitgerust met alle nieuwste snufjes—een panoramisch scherm, automatisch rijden, en natuurlijk de iconische ‘Falcon Wing’-deuren die altijd weer bewonderende blikken trekken. Hij heeft net een zakenpartner afgezet op Airport Groningen Eelde en zet nu koers naar huis. Zijn route is vertrouwd: eerst de A28 richting Assen, dan de afslag naar de N34. Buiten glijdt het Drentse landschap langs hem heen, met weiden, bossen en af en toe een slaperig dorp.

Ter hoogte van Gieten merkt hij iets op. In zijn spiegels duikt een glimmend rode sportwagen op—laag, agressief van lijn, en opvallend stil. De auto lijkt hem al te volgen sinds Eelde, maar pas nu dringt het echt tot hem door. Het voertuig blijft keurig op afstand, zonder in te halen of af te zakken. “Wat moet die gast?” mompelt John in zichzelf. Hij schakelt de automatische piloot uit en neemt het stuur volledig over. Een gevoel van onrust kruipt zijn lijf in, subtiel maar hardnekkig. Bij Emmen werpt hij opnieuw een blik in zijn spiegels. Nog steeds daar. Even testen, denkt hij.

Bij Gramsbergen neemt hij abrupt de afslag, van de doorgaande weg af, richting het platteland. De N34 verdwijnt achter hem. Hij rijdt de stille, bochtige weg op die hem langs Ane voert. In de achteruitkijkspiegel: leegte. De rode sportwagen is rechtdoor gereden. Opluchting spoelt over hem heen, alsof er een onzichtbare last van zijn schouders valt.

John vervolgt zijn weg. Linksaf bij Ane, richting de buurtschap Engeland. Het landschap is weids en stil. Slechts af en toe een boerderij, een fietser, een ree aan de rand van een weiland. Hij volgt de Havenzateweg, vervolgens de Collendoornerdijk. De avondzon zakt langzaam en werpt lange schaduwen over de weg. Bij het kruispunt voor zijn wijk—de Marslanden—vertraagt hij, zijn gedachten al bij thuis. Maar dan... in zijn ooghoek, iets vreemds. Op de parallelweg die uit de richting van Hardenberg komt, duikt plots de rode sportwagen weer op. John schrikt. Hij kijkt snel in zijn binnenspiegel. Niets. Hoe is dat mogelijk? Instinctief rijdt hij een stukje achteruit, de hoek om, tot hij uit het zicht is. Hij zet de auto stil. Zijn hart bonkt onregelmatig in zijn borst. De adrenaline giert plotseling door zijn lijf. De sportwagen nadert de rotonde en... slaat af. De Marslanden in. Dit is geen toeval.

John laat de Tesla weer zachtjes rollen, op afstand. Hij blijft ver genoeg achter om geen argwaan te wekken. De sportwagen rijdt met vaste koers, neemt tweemaal een linker afslag, en mindert dan snelheid. Vlak bij zijn huis. Nu is hij alert. Elke spier gespannen. De Tesla glijdt geruisloos over het asfalt terwijl hij een zijstraat in draait en bij een buurman de oprit op rijdt. Hij parkeert, stapt snel uit en verschuilt zich deels achter een heg. Vanachter het groen observeert hij.

De rode auto staat stil. De motor draait nog. Dan, zonder aanleiding, draait de wagen langzaam om en rijdt terug de wijk uit. Terwijl hij de straat uit rijdt, vangt John een glimp op van de bestuurder.

Lang blond haar. Grote zonnebril. Een slank gezicht. Zijn hart staat even stil. **Cindy?** Nee... Dat kan toch niet. Onmogelijk. Hij schudt zijn hoofd, alsof hij zichzelf wakker wil schudden uit een droom. Maar zijn benen bewegen al. Hij rent terug naar zijn Tesla, gooit het portier dicht en geeft gas. De elektrische motor reageert direct—maar de straat is leeg.

De rode sportwagen is verdwenen. Alsof hij er nooit is geweest. Geen achterlichten in de verte, geen draaiende motor, niets. Alleen de zon die nog wat oranje gloed over de wijk werpt. Gefrustreerd, maar ook verward, draait John om. Hij rijdt langzaam terug naar zijn eigen oprit. Bij zijn huis stapt hij uit, kijkt nog eens rond, alsof hij verwacht haar alsnog te zien opduiken. Niets. Hij blijft een tijdlang staan, handen in de zij, blik op de horizon. Zijn hoofd vol vragen. Waarom hier? Waarom nu? “En vooral: waarom zij?”

In de verte blaft een hond. Een merel zingt nog zijn laatste lied. Maar John hoort het nauwelijks. Hij weet één ding zeker: dit verhaal is nog niet voorbij.